

KARLOVSKÝ ZPRAVODAJ

ZIMA 2015 | Vydává Obecní úřad ve Velkých Karlovicích | www.velkekarlovice.cz

Milí spoluobčané,

deštivé počasí posledních dnů, na které jsme z důvodu nízké hladiny spodních vod dlouho čekali, vůbec nenasvědčuje tomu, že by se blížily nejkrásnější svátky roku - Vánoce. Snad jen vydařené předvánoční společenské akce, které se v naší obci uskutečnily, připomínaly příchod tohoto svátku. O příjemnou předvánoční atmosféru se postaralo informační centrum s Kateřinským jarmarkem, Sbor hasičů z Leskového a U Kostela, mateřská škola a pěvecký sbor žen Karlovjanky s projektem Česko zpívá koledy. Věřím, že jste některou z kulturních akcí navštívili a odcházeli jste domů s příjemným a hřejivým pocitem.

INFORMACE OBECNÍHO ÚŘADU

Rozpočet obce pro rok 2016 byl schválen Zastupitelstvem obce dne 17. 12. 2015 ve výši 42 954 tis. Kč. Obsahuje prostředky pro provoz příspěvkových organizací obce (základní školu, mateřskou školu, informační centrum), zabezpečení chodu obce, údržbu a obnovu komunikací, provoz a modernizaci veřejného osvětlení, opravu a rekonstrukci bytového fondu. Počítá se s podporou místních sportovních a kulturních organizací a s podporou kulturních akcí ve Velkých Karlovicích. Rovněž je vytvořena finanční rezerva na investiční akce, které se připravují pro rok 2016 a bude o nich rozhodnuto zastupitelstvem obce na březnovém zasedání na základě jejich připravenosti a důležitosti. S podrobným obsahem rozpočtu obce vás seznámíme v jarním čísle Karlovského zpravodaje.

Čistá řeka Bečva II

Výše uvedený projekt odkanalizování nových částí Karlovic byl stavebně ukončen a nyní se připravuje dodatečné stavební povolení z důvodu dílčích změn trasy kanalizace a ihned bude následovat žádost o kolaudaci stavby. K fyzickému napojení nemovitostí bude moci dojít v jarních měsících příštího roku. Kanalizační potrubí pro přípojky k rodinným domkům dostanete na základě smlouvy na obecním úřadě.

Veřejné osvětlení

V prosinci byl uveden do provozu nový úsek veřejného osvětlení v části obce od mostu u Jurečků po křižovatku rozcestí Podtáté-Leskové. Ke stavbě byly použity pozinkované stožáry a sodíková svítidla s úsporným režimem. Stavbu provedla firma Jiřího Podešvy. V roce 2016 počítáme s dokončením opravy osvětlení od zmiňované křižovatky po obchod potravin v Leskovém.

Vážení spoluobčané, děkuji vám za celoroční spolupráci. S přáním příjemných, klidných vánočních svátků a pevného zdraví v roce 2016 za Obecní úřad a Zastupitelstvo obce Velké Karlovice - Miroslav Koňářík

Česko zpívá koledy, 5. ročník

Sešli jsme se ve středu 9. 12. v 18 hodin, Karlovjanky „v plné polní“, u rozsvíceného stroměčku na zahradě mateřské školky, vyzbrojeni velkými papíry s texty, které nám obětavě nakopírovala Jana Štulerová. Kupodivu přišlo hodně lidí, (76, jak napočítala Věra Němcová), i když počasí moc nepřálo, drobně mžilo.

Z redakce Valašského deníku jsme dostali pokyn, že se máme vyfotografovat a spočítat. Fotografie zařídil i s odesláním na redakční web Radovan Schmidt. Byl to zvláštní a slavnostní pocit, vědět, že v tu chvíli se stejné písně zpívají na více než 720 místech v republice i v zahraničí. Protože pět „povinných“ koled bylo pro nás dost málo, pokračovalo se dalšími, hlavně karlovskými. Paní ředitelka mateřské školky Svatava Koňáříková nabídla Karlovjankám zázemí v budově, kuchařky a pracovnice školky uvařily čaj, Maruška Vašutová nás pohostila ořechovými rohlíčky, co pro tuto příležitost napekla. Přitom jsme všechno zhodnotili, rozebrali a udělali plán na příští rok. Potěšilo nás, že se zúčastnil i

pan starosta Miroslav Koňářík a promluvil ke shromáždění. Bylo milé, že přišlo hodně rodičů s dětmi. Byl to, myslím, docela povedený začátek a budeme v této tradici pokračovat i v dalších letech. Je dobré se v předvánočním čase zastavit, trochu zvolnit a naladit se na vlnu přátelství a sounáležitosti. Udělat si pořádek nejen v bytě, ale i v duši a v srdci. Přeji vám všem spolu s Karlovjankami krásné Vánoce. (Na fotografii Radovana Schmidta je část „pěveckého sboru“ pod stroměčkem u mateřské školky.)

Jitka Ryplová

Z obecní matriky

Jubilanti za IV. čtvrtletí 2015

80 let: Alois Sibal, V. K. 300

Rozálie Jurečková, V. K. 897

Eliška Hynková, V. K. 624

Zdenka Podešvová, V. K. 327

Barbora Solanská, V. K. 501

85 let: Vlasta Petřeková, V. K. 145

90 let: Jaroslav Grňa, V. K. 858

Vlasta Janíková, V. K. 63

Viktorie Oravcová, V. K. 683

92 let: Emílie Bukovjanová, V. K. 54

Františka Koňářková, V. K. 236

Štěpánka Šturalová, V. K. 204

93 let: Pavel Bukovjan, V. K. 54

Všem srdečně blahopřejeme!

Zpráva z IC Velké Karlovice

29. 11. 2015 v neděli byl zahájen jako každoročně tradiční Kateřinský jarmark v historickém centru Velkých Karlovic u Karlovského muzea a okolí. Součástí jarmarku byla otevřena výstava Bronislava Kuby z Kerska pod názvem Kouzlo vánoc. Odpoledne proběhla vernisáž již 14 ročníku fotosoutěž Valašská krajina.

Celým jarmarečním dnem nás provázela naše moderátorka Bára Šimečková a pro dobrou pohodu pořad hudebně doprovodili muzikanti z CM Staré Gatě, gorolská muzika Bukoň a CM z Velkých Karlovic Kyčerka.

S velkým ohlasem byly přivítány děti z Valášku a pěvecký sbor při ZŠ Velké Karlovice. Valašskou atmosféru tohoto kraje zcela navodily naše Karlovjanky svým vystoupením.

Děti i dospělí si v chalupě U Orságů nazdobili adventní věnec či na skle namalovali obrázek. Ve dvoře u muzea i v řemeslné uličce si návštěvníci mohli nakoupit vánoční jarmareční zboží a občerstvit se svařeným vínem, nebo ochutnat domácí zabíjačku.

Všem, kteří nám pomáhali s přípravou nejen v den Kateřinského jarmarku, ale i při kulturních akcích po celý rok, děkujeme.

Dagmar Stoklasová

Program IC Zvonice Soláň 2015 – 2016

Prosinec 2015

27. 12. **Vánoční zpívání s CM Soláň**, 15.30 hodin

Leden 2016

9.1. Novoroční tříkrálový koncert **BENDA QUARTET**, 15.30 h

23.1. Výstava fotografií „**Fragmenty Valašska - krajina a lidé**“

Jiří Jurečka, Josef Vrážel, Vladimír Skýpala, vernisáž 15.30 h

Únor 2016

20.2. Drápání peří s Karlovjankami, od 13 hodin

Březen 2016

19.3. Výstava smaltů - kolektiv autorů

27.3. Velikonoční neděle, od 13 hodin

Divadélka pro děti v kinosále u Potockých

Leden 24. 1. 2016 v 15.00 **Vodnická pohádka**
divadlo V batohu

Únor 21. 2. 2016 v 15.00 **O perníkové chaloupce**
divadlo Kohútek

Březen 20. 3. 2016 v 15.00 **Pojďte s námi do ZOO**
divadlo DINO

Duben 24. 4. 2016 v 15.00 **O Sněhurce** - Kamil Koula

Plesy

23. 1. 2016 **Myslivecký ples**, hotel Galík

6. 2. 2016 **Obecní ples**, hotel Galík

Ples KDU-ČSL bude až po Velikonocích

Kostel Panny Marie Sněžné ve Velkých Karlovicích

Adventní program

18. 12. pá 8.00 Roráty pro dospělé

21. 12. po 8.00 Roráty pro dospělé

22. 12. út 6.30 Roráty pro děti (Předvánoční úklid 7.30)

23. 12. st 8.00 Roráty pro dospělé (Zdobení kostela 8.30)

Vánoční program

24. 12. čt 15.00 Dětská vánoční vigilijská mše

24. 12. čt 24.00 Půlnoční mše

25. 12. pá 8.00 a 10.30 Mše narození Páně

26. 12. so 8.00 a 10.30 Mše ze slavnosti sv. Štěpána

26. 12. so 16.00 Karlovjanky, koledy pod stromčkem

27. 12. ne 8.00 a 10.30 Mše ze slavnosti Svaté rodiny

27. 12. ne 16.00 Vánoční koncert farního sboru

31. 12. čt. 15.00 Děkovná mše za civilní rok 2015

Novoroční program 2016

1. 1. pá 8.00 a 10.30 Mše ze slavnosti Matky Boží P. Marie

3. 1. ne 8.00 a 10.30 Mše 2. neděle po Narození Páně

6. 1. st. 18.00 Mše ze slavnosti Zjevení Páně

8.-10. 1. pá, so, ne Tříkrálová sbírka

10. 1. ne 8.00 a 10.30 Mše ze slavnosti Křtu Páně

Oznámení Obecního úřadu ve Velkých Karlovicích

Provozní doba obecního úřadu bude na konci roku 2015 ve všední dny obvyklá. Výjimkou je 31. prosinec, bude zavřeno.

Platby za odpad na rok 2016 bude účtárna přijímat až od 4. ledna 2016. Děkujeme za pochopení.

13. února 2016 se bude konat **Karlovská 50**, závod na běžkách.

12. února 2016 bude tomuto závodu předcházet dětský závod pořádaný ZŠ Velké Karlovice

Nové možnosti cestování autobusy od 13. 12. 2015

Pro cestující na Bumbálku bude denně prodloužen jeden autobusový spoj dopravce ČSAD Vsetín a.s., který odjíždí z Rožnova p. R. z autobusové stanice v 10:00 hod. V 10:48 jede tento spoj z Velkých Karlovic, rozc. Soláň až na zastávku Bílá, Bumbálka, státní hranice. V opačném směru dojde denně k prodloužení spoje téže linky ze zastávky Bílá, Bumbálka, státní hranice. Autobus odjíždí ve 12:10 hod.

Pro cestující z Velkých Karlovic do oblasti Pusteven a Horní Bečvy bude o sobotách a nedělích nově zajištěn přípoj od spoju, s odjezdem ze zastávky Velké Karlovice, rozc. Soláň v 7:45 (v sobotu) a v 7:35 (v neděli), v Hutisku – Solanci, aut. st., na spoj linky 940080 do Bílé (odjezd 8:30) Od tohoto spoje bude v zastávce Prostřední Bečva, hotel Zavadička, umožněn přestup na autobusový spoj dopravce ČSAD Vsetín, a.s. směr Pustevny (odjezd 8:36).

Více informací: Jízdní řády na www.csadvs.cz a www.koved.cz

Rozhovor s P. Rastislavem Kršákem o opravách kostela

Jak vznikla myšlenka opravovat Karlovský kostel?

Celá myšlenka opravy kostela se táhne v podstatě od podzimu 2011. V tom čase byly ustanoveny farní rady – pastorační a ekonomická. Téměř žádná porada se neobešla bez myšlenky na nějakou opravu kostela. Nejhuř na tom byla samozřejmě střecha. Já jsem se bránil tomu, abych začal opravovat kostel. Věděl jsem ze zkušenosti, že to nebude lehké. Často jsem argumentoval tím, že se pak ze mě stane úředník a kněžská služba tím utrpí.

Co změnilo Váš pohled na opravy?

Mojí první podmínkou pro opravy kostela bylo to, abych měl jakousi pravou ruku, která by dělala tu úřednickou práci. Ta se naplnila, když se Anička Špalková, dnes Šimčíková, stala technickou administrátorkou vsetínského děkanátu. Druhou podmínkou bylo to, abychom našli zdroje na opravy. To se naplnilo vyhlášením možnosti získat tzv. Norské fondy.

Můžete trochu osvětlit, co to Norské fondy jsou?

Již v roce 2012 jsem o těchto fondech slyšel od farníků. Soustředí se na opravu historických dřevostaveb.

Kdy jste se doslechli, že NF budou k dispozici?

Na přelomu roku 2013/14. Byl jsem však hodně skeptický. Když jsem slyšel o podmínkách jak dotaci získat, nevěřil jsem, že se do toho pustíme. Po dlouhém uvažování a konzultacích jsme se rozhodli připravit projekt, který by byl vybrán.

Kdo měl za úkol tento projekt vypracovat?

Bohu díky, že jsme měli Aničku Špalkovou, nyní Šimčíkovou. Ta zabezpečila zkušeného projektanta p. Ing. Kolmačku a všechny ostatní části projektu vypracovala za pomoci dalších lidí sama. Pan Ing. Kolmačka navštívil kostel nejméně desetkrát, aby vypracoval co nejpodrobnější projekt. Pan Kolmačka je praktikující katolík a jak sám přiznal, je pro něj Karlovský kostel jeho „srdcovka“.

Věřil jste, že právě Váš projekt bude vybrán?

Přiznám se, že ne. Když jsem slyšel, jaké jiné subjekty požádaly o dotace, nevěřil jsem, že to může vyjít. Nicméně, v den, kdy Anička obětavě vezla hotovou žádost s projektem do Prahy, tak jsem zašel do kostela. Pomodlil jsem se k P. Marii asi takto: „Panno Maria. My jsme udělali, co bylo v našich lidských silách. Teď to svěřuji do tvé péče.“

Všichni teď víme, že to vyšlo.

Ne tak docela. V projektu byla zahrnuta i kompletní oprava varhan. Toto nám z projektu vypustili.

Kolik firem se přihlásilo do výběrového řízení?

Celkem 3. Jako obvykle, rozhodující byla cena. Vyhrála to firma Teslice. Nicméně, všichni konstatovali, že projekt byl tak dobře zpracován, že rozdíly mezi nabídkami se pohybovaly řádově v jednotkách tisíců.

Byla oprava kostela nějak medializovaná?

Ano. Dokonce je to jedna z podmínek dotace. O opravě se psalo v denících, mluvilo v Českém rozhlase Brno, dokonce i ČT Zlín měla krátký příspěvek o opravě kostela. Přidala se taky arcidiecéze, Karlovský zpravodaj, farní zpravodaj. K medializaci jsme využili i naše farní webové stránky.

Kdy prakticky začaly opravy?

Začínali jsme v červnu 2015. Asi největší dilema bylo, kde vlastně začít. O lešení nebylo pochyb, ale jak dál? Velkou neznámou byl stav dřeva pod šindelem. Proto se rozhodlo, že odstraníme nejdřív šindele ze zdí, abychom zjistili přesný stav trámů.

Kdo stavěl lešení a odstraňoval šindel?

Firma Teslice má své tesaře, ale snaží se o to, aby do projektu oprav zapojila co nejvíc místních firem. A právě hned na začátku stavěla lešení firma p. Rostislava Kedroně. Oni také sundali šindel ze zdí. Zjistilo se, že šindel na střeše byl naposled vyměněn v roce 1986 a šindel na zdích v roce 1951.

V jakém stavu byly trámy zdí kostela?

Všichni jsme byli překvapení, že trámy byly suché a až na pár výjimek v dobrém stavu. Ale to se nedalo říct o stavu věže. Ta byla v takovém špatném stavu, že se vlastně musela udělat téměř nová. Do střechy se zasahovalo až po opravě věže.

V některých kostelích bývají ve věži ukryté historické materiály. Našlo se něco?

Ano našlo. Dvě skleněné schránky. Měli jsme však problémy jak je otevřít. Nakonec se to povedlo. Materiály v jedné schránce byly natolik poškozené, že se poslaly na reparaci. V druhé sklenice jsme objevili dopis z roku 1928. Je tam popis generální opravy z roku 1927. Zajímavostí je počet šindelů použitých na opravu – víc jak 40 tisíc kusů.

Součástí věže jsou i zvony a kříž. Co se stalo s nimi?

Zvony byly převezeny k očištění. Srdíčka zvonů byla nanovo vyžíhaná. Po opravě věže byla udělaná nová dubová stolice, aby spolu s vyžíhanými srdíčky zkvalitnily zvuk zvonů. Všechny kříže na střeše procházejí kompletní očištěnou a opravou. Plechové makovice pod kříži byly natolik opotřebované, že bylo potřeba nechat udělat jejich přesné repliky.

Z jakého materiálu jsou nové šindele?

Odstraněné šindele ze střechy byly smrkové, podobně jako imitace šindelů na zdích. Památkáři však doporučili původní materiál – jedli. Problém nastal, když se hledala firma, která by udělala víc jak 40 tisíc jedlových šindelů. Sehnat kvalitní jedlové dřevo na výrobu šindelů nebylo totiž jednoduché. Velký dík tady patří panu Macečkovi, rodákovi z Karlovic, který v Huslenkách vyrábí šindele. Postupně sehnal dostatek kvalitního dřeva. Poděkování patří také Lesům augustiniánského opatství, které nabídlo jedle z jejich lesů. To se stalo i díky navrácení lesů tomuto řádu v tzv. restitucích.

Jaký je proces komunikace mezi donátorem, tedy NF zastoupeným ministerstvem financí a investorem, tedy farností?

Kolem realizace celého projektu se pohybuje tým pracovníků. Technický dozor má za úkol p. Ing. Kolmačka, stavbyvedoucím je p. Štach, projektovým manažerem je p. Ing. Manek, technickou stránku kontroluje p. Ing. Šimčíková, bezpečnost při práci má na starosti p. Ing. Študent, za památkáře spolupracují p. Ing. Novosad a p. Ing. Surovcová, zástupcem arcidiecéze je p. Ing. Sittek, kvalitu dřeva posuzuje p. Ing. Starosta, no a nakonec jsem tam i já. Tento tým se setkává pravidelně každé 2 týdny na kontrolních dnech. Kromě toho jsme měli mnoho pracovních kontrolních dnů. V obou případech se operativně řeší nově vzniklé výzvy. Ty se pak zpracují, pošlou na schválení na ministerstvo financí a až pak se realizují další kroky. Toto kolečko trvá několik týdnů. Proto se někdy práce trochu pozastaví a zpozdí.

Měli jste už nějakou kontrolu vzhledem k dotacím?

Ano, přímo z ministerstva financí. Obstáli jsme dobře. Nedostali jsme žádnou pokutu, ani krácení na dotacích. Byli jsme dokonce pochváleni, s jakou pečlivostí projekt realizujeme.

Co je ještě součástí oprav?

Součástí oprav je výměna opotřebované podlahy na kůru kostela. Dále se musí udělat chemické ošetření stropu z půdního prostoru a dvakrát nátěr šindelů karbolinem. Vzhledem k špatnému stavu oken, je bude potřeba vyměnit a přizpůsobit tak, aby se v kostele dalo lépe větrat. Vážně se uvažuje i o opravě všech dveří a o nové dřevěné podlaze do lavic.

Podílí se ještě někdo na financování oprav kromě farnosti a dotace?

Moc chci poděkovat všem dobrodincům, kteří dle svých možností přispívají. Totiž dotace tvoří jenom 72% nákladů. 28% si musíme zabezpečit z vlastních zdrojů. Moc pomohly čtvrtletní sbírky a také jednorázová finanční pomoc z obce. Doufám, že se nám to podaří dotáhnout do zdárného konce. Moc se za to modlíme.

Kdy přepokládáte ukončení oprav?

Mnoho lidí se mě na to dotazovalo. Odpověděl jsem, že do Vánoc, ale dodal jsem, že nevím kterých. Trochu se to naplnilo. V zimě se nebudou realizovat nátěry a chemické ošetření dřeva. To se může udělat jen při teplotě v noci nad 9 stupňů. Oprava oken, dveří a podlah do lavic se musí ještě naprojektovat a nechat schválit. Naštěstí nás čas až tolik netlačí. Vzhledem k náročnosti stavby se nám totiž podařilo celý projekt prodloužit, a proto můžeme pokračovat s opravami i v dalším roce. Zdá se, že pokud půjde vše jak má, mohli bychom být hotovi se stavebními pracemi do konce června 2016.

Poděkovala a foto pořídila Jitka Ryplová

Tříkrálová sbírka

Vážení spoluobčané, rok se pomalu blíží ke svému konci, a to je čas, kdy v Charitě finišují přípravy na Tříkrálovou sbírku, která se uskuteční ve dnech 8. - 10. ledna 2016. Výtěžek bude tentokrát využit na opravu Domu pokojného stáří v Novém Hrozenkově.

Dům pokojného stáří slouží lidem, kteří nemohou zůstat ve svém domácím prostředí z důvodu nesoběstačnosti kvůli vysokému věku nebo nemoci, a jeho kapacita je stále naplněna, je stoprocentně využit.

Část výtěžku bude rovněž rezervována, stejně jako v minulých letech, pro ty potřebné, kteří se dostanou do nepříznivé životní situace. Letos se díky štědrosti Vás dárců podařilo poskytnout pomoc čtyřem rodinám z našeho okolí.

Ráda bych Vám všem poděkovala nejen za dary, kterými při sbírce přispějete na určené záměry, ale především za přijetí koledníků a za Vaši vstřícnost a laskavost k nim. Děkuji.

Daria Exnerová, koordinátor Tříkrálové sbírky

Sportovní den pro děti

Dne 3. října 2015 jsme měli společnou akci Orel Jednota Velké Karlovice, Dědictví Velkých Karlovic a KDU – ČSL – sportovní den. V 9:30 u pastoračního centra se nafoukl skákací hrad pod hlavičkou KDU - ČSL pro menší děti, zatímco se opodál připravovala trať pro závodníky, která byla v nedalekém lese, kde pro účastníky závodu bylo připraveno celkem 7 stanovišť, na kterých měli plnit různé úkoly. V 10:00 hod bylo na startovní čáře u zastávky ČD připraveno 17 dětí různých věkových kategorií. Děti startovaly jednotlivě na závodní trasu po třech minutách. Soutěžili i tatínkové a maminky s malými dětmi, mezi účastníky byli milým překvapením i zahraniční hosté ze Slovenské republiky což nás všechny i pořadatele akce velmi potěšilo. U pastoračního centra v režii Dědictví Velkých Karlovic se klasickým způsobem vyráběl z jablek mošt, který byl všem ihned k dispozici. Ve 12:45 bylo slavnostní vyhlášení výsledků, kde jsme měli celkem 5 kategorií, a vítězové dostali diplomy a ceny. Celá akce se nám společně vydařila, počasí nám přálo, chtěli bychom všem zúčastněným poděkovat za podporu a pomoc při organizování akce.

Za Jednotu Orel ve Velkých Karlovicích starosta Josef Škrabánek

Milí spoluobčané,

konec každého roku je vždy obdobím hodnocení a rekapitulace událostí, které v uplynulých 12 měsících nastaly. Rok 2015 se mimo jiné také nesl ve znamení ukončování realizace projektů přeshraniční spolupráce České a Slovenské republiky v rámci minulého programového období 2007 - 2013. Dovolte mi, abych touto cestou zhodnotila přínosy realizace těchto projektů.

V roce 2012 byl ve spolupráci s obcí Súľov – Hradná zrealizován mikroprojekt **Pohodově na kole z Horního Vsacka až k Súľovským skalám**. V rámci tohoto projektu byl vyřešen problém spočívající v absenci informačního systému při společné cyklotrase dlouhé 43 km vedoucí z Velkých Karlovic přes Kasárna do Štiavniku, Predmieru, Jablonového a končící v Súľově - Hradné. Podél celé cyklotrasy bylo zrealizováno informační a odpočinkové zázemí v podobě orientačního značení, rozcestníků s info tabulí a mapou společné přeshraniční cyklotrasy, stojanů na kola, lavic k sezení, stolů a odpadkového koše, čímž bylo pro cyklisty i pěší návštěvníky vytvořeno místo k odpočinku, ale i prostor k doplnění informací. Byla také zhotovena trhací cykloturistická mapa společné cyklotrasy Hornovsacko – Súľov – Hradná, která je k dispozici v Informačním centru u Karlovského muzea a v Informačním centru v Súľově – Hradné.

Rok 2014 se nesl ve znamení výročí 300 let od založení Velkých Karlovic, které si obec připomněla několika událostmi realizovanými v rámci projektu **Přes Javorník chodník** ve spolupráci s partnerskou obcí Hvozdnica. V srpnu 2014 proběhlo při Karlovské pouti 20. setkání řezbářů u Karlovského muzea. Při příležitosti výročí 20 let od zahájení Řezbářských dnů ve Velkých Karlovicích byl vydán katalog řezbářů. Nejvýznamnější událostí však bezesporu byl zářijový Mezinárodní folklorní festival Přes Javorník chodník, který se těšil návštěvnosti nejen místních, ale také návštěvníků obce a sklídl obrovský úspěch. Díky finančnímu příspěvku byla pořízena také ozvučovací aparatura, která značně zkvalitnila technické zázemí pro pořádání různých akcí u Karlovského muzea.

V roce 2015 byl ve spolupráci s partnerskou obcí Makov realizován mikroprojekt **Javornický hřebeň**. V dolní části obce v blízkosti kruhového objezdu byl instalován panoramatický informační systém s letní a zimní panoramatickou mapou, na nichž jsou kromě turistických, cykloturistických a běžeckých tras formou piktogramů vyznačeny také lyžařské areály, ubytovací a hostinská zařízení a ostatní zařízení doplňkových služeb cestovního ruchu, s textovým displejem s aktuálními informacemi, důležitými telefonními kontakty a základními informacemi o partnerských obcích. V nákladu 2 000 ks byly rovněž zhotoveny informační letáky, které jsou distribuovány prostřednictvím Informačního centra ve Velkých Karlovicích a OÚ Velké Karlovice a Makov.

Projekty přeshraniční spolupráce České a Slovenské republiky se v minulém programovém období podařilo zrealizovat také v Základní a Mateřské škole.

Realizace všech těchto projektů jednoznačně přispěla k vytvoření a upevnění přeshraničních vztahů, k odstraňování bariér v rozvoji přeshraničních kontaktů, ke zlepšení životních podmínek a posílení společného hospodářského území. Proto bude také ve stávajícím programovém období ve spolupráci se slovenskými partnery snaha o realizaci dalších záměrů, jejichž příprava již v současné době vzhledem k předpokládanému vyhlášení Výzvy k předkládání žádostí o finanční příspěvek na konci února 2016 probíhá.

Za úspěšnou realizaci patří velké díky všem, kteří se jakkoliv na implementaci těchto projektů podíleli. Těmto všem i Vám, milí spoluobčané, bych chtěla popřát klidné vánoční dny naplněné radostí a rodinnou pohodou a šťastný nový rok.

Kristýna Jakešová, koordinátor projektů

VALACHY TOUR čeká čtvrtý ročník

Seriál VALACHY TOUR, jehož jednotlivé závody se odehrávají ve Velkých Karlovicích a nejbližším okolí, čeká v pořadí již čtvrtý ročník. Pořadatelem seriálu je Resort Valachy, který na rok 2016 opět naplánoval pět akcí v různých sportovních disciplínách. První z nich se uskuteční v sobotu 27. února – noční závod na běžkách NOČNÍ STOPA VALACHY.

Seriál VALACHY TOUR přináší tradičně příležitost poměřit síly se známými osobnostmi. Ioni díky tomu do Velkých Karlovic zavítal například skifař a olympionik Ondřej Synek, hokejista Jiří Hudler nebo známý ultramaratonec Miloš Škorpil. Celkem se do VALACHY TOUR v roce 2015 zapojilo téměř 2 900 sportovců z řad dospělých i dětí.

Stejně jako loni, také letos budou v rámci seriálu vyhodnoceni absolutní vítězové nejen mezi dospělými, ale také mezi dětmi v jednotlivých věkových kategoriích.

Pokud plánujete zúčastnit se všech závodů seriálu, vyplatí se zakoupit celoroční startovné za zvýhodněnou cenu, díky níž budete mít při jednom ze závodů startovné zdarma.

Martina Žáčková

Více na www.valachytour.cz

Termíny VALACHY TOUR 2016

27. 2. NOČNÍ STOPA VALACHY

7. 5. VALACHY DUATLON

9. 7. BIKE VALACHY

5. 8. VALACHY MAN

22. 10. BĚHEJ VALACHY

Charita - adventní koncert

V sobotu 5. prosince proběhl v krásném prostředí chrámu sv. Jana Křtitele v Novém Hrozenkově Adventní koncert naší Charity. Pozvánku k vystoupení přijalo dámské citerové trio Citrium.

Na začátku večera proběhl nejdříve krátký akt představení a ocenění dlouholetých pracovníků Charity Nový Hrozenkov. Poté již jsme se zaposlouchali do hudebního vystoupení Citria. Vyslechli jsme skladby různých žánrů, kdy při některých byla citera doprovázena také houslemi. Jak se ukázalo, nikdo z přítomných posluchačů ještě „živou“ citeru neviděl a ani neslyšel. Po koncertě si zájemci mohli tyto, dnes už neobvyklé, nástroje prohlédnout zblízka a i se o nich více dozvědět.

Kostel byl posluchači téměř zaplněn. Jeho účastníci na dobrovolném vstupném darovali Charitě 12 640 korun, které budou použity na opravy Domu pokojného stáří. Děkujeme jim za jejich dary a hudebníkům z Citria za překrásný kulturní zážitek.

Dana Žáková

Den seniorů ve Vsetíně

Dne 13. 10. 2015 se ve Velkém sále vsetínského Domu kultury uskutečnil již 12. ročník této významné společenské akce, která si za cíl opakovaně klade motivovat seniory k aktivnímu způsobu života. Účastníci se mimo jiné seznamují s nabídkou zdravotních a sociálních služeb či možnostmi vzdělávání a využití volného času.

Zahajovacího ceremoniálu se ujal 1. místostarostka Vsetína Mgr. Simona Hlaváčková a ředitelky pořadajících organizací - paní Věra Dulavová za Charitu Vsetín a PhDr. Helena Gajdůšková za Masarykovu veřejnou knihovnu. Všechny shora jmenované ocenily zejména hojnou účast jak z řad veřejnosti, tak i organizací, které v našem regionu poskytují seniorům služby. Svůj prostor k prezentaci tak zde měla i naše Charita. Hlavním a velmi očekávaným bodem programu bylo vystoupení televizní hlasatelky, rozhlasové moderátorky, trojnásobné držitelky ceny TÝTÝ pro nejoblíbenější hlasatelku, paní Marie Retkové. Za své vystoupení, a především za otevřenost, s jakou hovořila o svém boji se zákeřnou nemocí, sklídila zasloužený aplaus.

Výbornou atmosféru, která panovala po celou dobu akce, svým vystoupením podporovala rovněž cimbálová muzika Jasénka.

Závěr patřil společnému fotografování s paní Retkovou.

Tomuto lákadlu neodolala ani naše děvčata.

Mgr. Tomáš Kramný, sociální pracovník

Pouť na Turzovku

Ve čtvrtek 19. listopadu Charita Svaté rodiny Nový Hrozenkov pořádala pouť na horu Živčáková, která je součástí Turzovských vrchů, proto se toto poutní místo také lidově nazývá „Turzovka“. Živčáková se stala výjimečnou dne 1. 6. 1958, kdy se při své pravidelné pracovní obchůzce pan Matúš Lašut zastavil k modlitbě u obrázku Matky Ustavičné pomoci. Během modlitby uviděl záblesk a na 12m se mu zjevila Panna Maria, která jej pomocí několika obrazů nabádala k pokání a šíření míru po světě. Zjevení se opakovalo ještě několikrát. Za šíření tohoto poselství byl pan Lašut pronásledován totalitním režimem. V době Lašutova ústavního léčení dostal pan Kaválek ve snu poselství o léčivé vodě na Živčákové hoře. Dle

pokynů ve snu šel na horu a začal kopat a skutečně objevil vodu. Když narazil na pramen, zjevila se mu Panna Maria, poděkovala mu a ukázala mu další místo pro druhý pramen.

Při naší návštěvě tohoto poutního místa jsme se v 11 hodin účastnili mše svaté v malé kapli sv. Josefa. Ta je součástí nového chrámu Panny Marie Matky Církve. Počasí nám mnoho nepřálo, zastihl nás mírný déšť, který nás ovšem nezastavil při cestě k pramenům s léčivou vodou. Některé účastnice se dokonce vydaly až k tzv. „Očnímu prameni“, který se nachází ve svahu pod kaplí Panny Marie.

Během celé poutě vládla i přes nepřízeň počasí dobrá nálada po celou cestu. Tímto děkuji za účast na této pouti a těšíme se se Sociálním autobusem opět někdy na viděnou, třeba na chystané pouti na Malenisko – poutní místo v obci Provodov.

Mgr. Ludmila Heriánová

Nahore: děvčata z charity s paní Marií Retkovou

Dole: Nový poutní kostel Panny Marie Matky Církve

„NEOBYČEJNÍ, VÝJIMEČNÍ, OJEDINĚLÍ...“

Tak už zase padá sníh, svatá Lucie již noci upila, ale dne ještě nepřidala, slunce nemá tu sílu, co mívalo na podzim. Každý rok se vkrádá do našich domovů sváteční melancholie, ten báječný vánoční čas, plný nejkrásnějších tajemství. Sněží a chladně fouká. Jak by ne, je tu přece zimní slunovrat. Je tu paní Zima.

„Po sněhu půjdu, čistém, bílém, hru v srdci zvonkovou. Vánoční země je mým cílem...“

Během loňských oslav výročí založení naší obce jsme si připomněli řadu mužů a žen, kteří se významným způsobem podíleli na jejím rozvoji v její nedlouhé – 300 let není mnoho, to je jen několik generací – historii. Bylo to přirozené, ale doufám, že si mnozí z nás v soukromí našich domovů neoficiálně vzpomněli na naše předky, na ty, kteří mnohem dříve než 8. listopadu 1714 přišli jako první osadníci do naší doliny, porostlé panenskými jedlobukovými lesy, aby tu do kamenité půdy vyorali první brázdu, postavili první dřevěnici, z malého políčka po lopotné práci sklídili první oves a žito, zemáky a zelí, řepu a kvaky, len a mák (dobře se spalo po vypití šálku čaje uvařeného z makovic), a na rozkvetlou horskou louku vyhnali první stádo oveček a koz, zasadili první ovocný strom a vyrobili první včelí úl. Do naší doliny přicházeli z několika příčin: jako trestanci a buřiči (Do roku 1746 se vzbouřili hned třikrát, naposled pod vedením Václava Chuděje, který ze šesti mužů, vězněných na Špilberku, ve vězení zemřel. Jejich ženy, které žádaly propuštění svých mužů, byly potrestány pranýřem - naše robečky. Jako jediní na panství protestovali naši zase již roku 1751 proti robotě tak výrazně, že k nám bylo posláno 16 vojáků k potlačení rebelie.), utíkali sem, aby mohli zůstat věrní své víře, hledali tu obživu pro své početné rodiny. Akademický malíř Jan Kobzáň je označil termínem „vrchoví lidí“. Byli pracovití a hrdí. Klobúk snímali s hlavy jen před Pánem Bohem.

Maxim Gorkij (1868-1936), ruský spisovatel a básník, před lety napsal: „Člověk, to zní hrdě.“ Věřím, že ve chvíli, kdy psal výše uvedená slova, vnímal je obecně, a že v té chvíli neměl lidi rozdělené na velké a malé (nikoli vzrůstem), zajímavé a všední, výjimečné a obyčejné. S termínem „obyčejný“ člověk mám po celý život problém a jistě se ho nezbavím do konce svých dnů. Nedovedu si totiž vůbec představit třídu „obyčejných“ a „neobyčejných“ chlapců a děvčat...

Je před Vánocemi, proto si v tomto nádherném adventním čase dovolím zavzpomínat na několik lidí, pro něž jsem marně hledala vhodné označení, výraz, slovo... Byli jiní, než byla většina kolem nich, s níž žili své nenápadné životy. Jejich dny byly skromné, čestné - čisté, mnohdy naplněné těžkou prací. Byli nenároční a bylo jich jako šafránu. Své city si netroufali dát příliš najevo, i když to v nich občas také zabouřilo, neboť se často stávali terčem posměchu, především dětí, ale občas i dospělých. Uměli se radovat, ale měli i svá trápení, která jejich okolí často přehlíželo. Žili u samého okraje našeho obecního společenství, které je ale n i k d y n e n e c h a l o překročit jeho hranici. Vždy se o ně dokázalo postarat, což bylo úžasné, lidské...

Motto: „I kdybych mluvil jazykem andělů, bez lásky je to jen dunění zvonů a řinčení činelů...“

/ Z vánoční pozvánky M. Vajceové /

„M E T Ů D“

Věřím, že ve vzpomínkách mnohých z nás stále žije „Metúd“, jak jsme mu všichni říkali. Jmenoval se Metoděj Blinka a narodil se 5. července 1901, nezjistila jsem ale místo narození. Byl menší štíhlé postavy. Měl husté hnědé vlnité vlasy, hnědé oči, krátce holený plnovous. Byl gramotný. Žil v hospodářské části hotelu Kratochvíl. Vydělával si prací, mnohdy velmi těžkou, na kterou si ho lidé najímali. Také k nám jednou přišel štípat dříví. Maminka „Metúдови“ připravila svačinu a poslala mne, abych s ním u svačiny poseděla, aby nebyl sám. Před svačinou si „Metúd“ pečlivě očistil své těžké ruce o kalhoty, posadil se na špalek, chvíli obdivoval malovaný hrníček, v němž jsem mu přinesla kávu, pak začal rozvážně jíst a povídat. Byla jsem překvapená, co všechno věděl, o čem dovedl vyprávět. Tenkrát mně bylo - náct a ještě jsem měla v paměti, jak se mu kluci posmívali. (Když měl těch posměšků dost, rozběhl se za posměváčky a zadupal. Kluci před ním utíkali, on se za nimi vždy díval se zvláštním úsměvem ve tváři. Mně ho bylo v té chvíli líto.) A najednou jsem seděla mezi poleny a poslouchala, co říká. Od té doby jsme se při setkání zdravili. Jednou jsme se setkali v zimě na silnici. Hustě sněžilo. Já měla na hlavě „ušanku – ušatku“ zavátou sněhem. „Metúd“ se zastavil, koukl na mě a řekl: „Vypadáš jak Rus“.

Myslím si, že Metoděj Blinka byl nejšťastnější, když byla v naší obci svatba. To „šancoval“. Na vhodném místě připravil pro svatební kolonu pentlemi a zelení vyzdobený zátaras, sám se také vyšňořil pentlemi. Mně v té chvíli připomínal vodníka z pohádky – také bývá samá pentle. Svatebčané se museli vykoupit.

Jako jiní lidé se uměl radovat, hněvat nebo být smutný. Když v roce 1958 začali hotel Kratochvíl provozovat manželé Emil a Alena Schnaubeltovi, vyřídili Metoději Blinkovi sociální důchod a starali se o něj, ale také o Marii Orságovou, ženu s podobným osudem. Když pak onemocněl rakovinou prostaty, zajistili jeho umístění v Domově pro seniory v Podlesí. Onemocnění se s postupujícím časem horšilo, a tak byl „Metúd“ hospitalizován ve valašskomeziříčské nemocnici, kde se jeho život 12. července 1977 uzavřel. Bylo mu 76 let. Byl to „obecní blázen“? Byl to „moudrý blázen“? Byl to vůbec blázen? – Dodnes se sama sebe ptám...

„V A L E N T A“

Na usedlosti Josefa Boráka (fojtství) ve Bzovém žil „Valenta“. Jmenoval se Valentýn Škorňa a pocházel z Makova. Pomáhal v hospodářství, kde se dalo. Jako „Metúd“ uměl číst, psát a počítat. Rád si pokouřil doutník. Byl veselý, společenský, přátelil se s krejčím Stanislavem Švecem, Velké Karlovice čp. 188. Často si zašel popovídat do hospody, někdy i s hospodářem, jak říkával panu J. Borákovi.

Metúd Blinka na rozcestí Soláň

Valentýn Škorňa ve chvíli pohody

U Boráků byl vnímán jako člen rodiny, spával v kuchyni. Rozuměl dobrému jídlu, dovedl ocenit kuchařské umění paní Marie Borákové. Často jí jako poděkování přinesl z hospody čokoládu. Říkal jí „zlatá gazděna“.

Ze sociálních dávek, které pobíral, šetřil peníze na dárky pro Borákovy děti. Nejmladšímu Jožkovi, kterého si zvláště oblíbil, koupil chlapecký oblek i s vázankou. Na dívky dohlížel, když se učily. Protože u Boráků trávil Vánoce, vždy kupoval vánoční kolekci. Po Vánocích jeli vždy Borákové s „Valentou“ na chatu Bumbálka, kde společně poobědvali. Pak se rozešli. Borákové se vrátili domů a pan Valentýn Škorňa odcházel na měsíc za svou tetou do Makova, na fojtství se vracel o zabíjačce.

Když se Boráková děvčata provdala, „Valenta“ střídavě pobýval (týden, dva) v jejich rodinách, aby měl pobyt na jejich rodinné usedlosti pestřejší – zavzpomínala paní Marie Hladká-Boráková z Karolinky, č. 61.

Závěr života prožil Valentýn Škorňa v Domově důchodců v Karolince. Jeho pohřební průvod vyšel z bývalého fojtství a skončil na našem hřbitově, kde jsou uloženy jeho ostatky.

„N Á N A“

Jmenovala se Anna Mužíková a já jsem ji poznala, když již pobývala v Domově důchodců v Karolince, kde pracovala moje maminka. V té době bylo Anně Mužíkové kolem šedesáti let. Narodila se 2. května 1898.

Sloužila, v mládí byla pohledná, líbila se mužům, a tak se přihodilo, že se stala matkou dcery Aničky a syna Jaroslava. Obě její děti byly velmi hezké. Do pokročilého věku ji zdobily husté vlasy, ve stáří bílé jako padlý sníh. Byla veselá, družná, nepokazila žádnou legraci. Ráda navštěvovala zábavy a plesy, na maškarní si vždy sama připravila dokonalou masku, že ji nikdo nepoznal. Ve volných chvílích pletla a háčkovala. Svě ruční práce nabízela k prodeji.

Když se v roce 1974 rekonstruoval Domov důchodců v Karolince, přesídlila 10. září 1974 do zařízení v Podlesí, kde byla stejně oblíbená jako v Karolince pro svou veselou povahu.

7. března 1979 zemřela v nemocnici ve Valašském Meziříčí. Bylo jí 81 let.

Anna Mužíková sedí na zemi druhá zprava

„P A V E L“

V Miloňově žili sourozenci Křenkovi. Anastázie pečovala o domácnost, Josef pracoval, aby finančně zajistil rodinu a „Pavel“ se zlobil na celý svět. (Třeba mu někdo v dětství hodně ublížil.) Byl menší postavy, nepřístupný. Když šel po silnici a potkával lidi, hrozil jim a nadával. Často odpočíval v příkopu. Když mu ale někdo něco dal nebo podal, usmál se. Nebylo v něm jenom zlo a zloba. Říkalo se mu také „Pavel od Potockých“, protože se často zdržoval u hotelu Potocký stejně jako Marie Kalincová, na kterou si mnozí – především „kinaři“ – jistě vzpomenu.

„T O N D A“

Téměř každý den bylo možné v naší obci potkat „Tondu“ – Antonína Mrázka z Miloňova, kde žil.

Jeho vysoká štíhlá postava byla nepřehlédnutelná. Dlouhý kabát tmavé barvy, tmavá čepice, přes ruku nákupní taška a polohlasitá samomluva, které rozuměl jen málokdo, to byl „Tonda“. Byl introvert, působil zadumaně – smutně. Měla jsem z něho respekt, snad jsem se ho i trochu bála. Připomínal mi totiž černokněžníka. Vždy se zájmem jsem jej ale pozorovala, když v obchodě potravin na rozcestí Soláň nakupoval.

„H E L E N A“

Na usedlosti u Rudolfů v Jezerném pobývala „Helena“. Na ni zavzpomínala Anežka Rudolfová-Dolejšková s manželem Josefem:

My dříve narození, kteří jsme prožili část života ve druhé polovině dvacátého století, si pamatujeme, že kolorit každého města, městečka a vesnice dotvářeli mentálně postižení lidé, tzv. obecní blázni. Důležitý je ten přídomek „obecní“, kterým bylo vyjádřeno, že obec se musela i o tyto své občany postarat. Nejlépe tím, že jim zajistila nějakou práci, třeba podřadnou, třeba špatně placenou. Mělo to význam i pro psychiku těch postižených. Mohli si alespoň částečně připadat jako důležití a užiteční.

Také po Velkých Karlovicích se pohybovalo několik takových lidiček. Bláznivá Helena (po valašsku „hlúpá Helena“), vlastním jménem Ilona Tučková, pocházela ze slovenské strany Javorníků. Do jejich 25 roků se o ni starali rodiče, když však oba zemřeli, Ilonini bratři ji vyhnali z domu (nebo možná odešla sama). Začala se toulat v širém okolí a jednoho dne koncem války se jí podařilo přejít Javorníky a přišla až do Velkých Karlovic. Chytli ji četníci a dovedli ke starostovi. V té době již v Javorníkách probíhaly rozsáhlé protipartyzánské akce, a tak nebylo možné, aby ji šupem poslali zpět na Slovensko. Starosta, v té době to byl pan Jan Minarčík, jí musel vyhledat zaopatření. Obrátil se na rolníka Jana Rudolfa z Jezerného, který jako vdovec hospodařil sám na poměrně rozlehlých pozemcích. Starosta mu nabídl, aby si Ilonu vzal na byt a stravu s tím, že může pomoci v hospodářství, alespoň pást dobytek. Ukázalo se, že s tím pasením dobytka to nebude tak slavné, neboť její intelekt stačil jen na činnosti typu podej, podrž, přines. Ovšem v hospodářství už zůstala. Kdosi ji začal oslovovat Heleno, což se jí tak zalíbilo, že od té doby se jí nesmělo říkat Ilono.

Jan Rudolf se po válce podruhé oženil a narodily se dvě děti. Helena, tak jako každý duševně postižený, mívala období, kdy ji chytil „rapl“. Rodina však zjistila, že dětem by nikdy neublížila, a tak jí svěřovala děti k hlídání v době, kdy dospělí museli pracovat na poli.

Helena se tak postupně stávala členkou rodiny. Zejména právě děti ji tak vnímaly, pro ně to byla „naše Helena“. Když přišel někdo cizí, v prvním momentě nabyl dojmu, že Helena je opravdu příslušnicí Rudolfovy rodiny.

Soužití s mentálně postiženou osobou přinášelo řadu humorných situací. Helena jen zřídka – vždy s doprovodem – chodila do dědiny, a tak většina obyvatel Velkých Karlovic neměla tušení o hloubce jejího mentálního postižení. „Svíčkové báby“ vytýkaly paní Rudolfové, že Helena, na rozdíl od ní, nechodí do kostela. A tak ji paní Rudolfová jednou vzala s sebou na mši. To si dala! Helenu interiér kostela velice zaujal a uprostřed mše využila chvilkové nepozornosti své průvodkyně a vydala se na exkurzi po kostele. Nejdříve došla k oltáři, potřásla si rukou s oním pánem ve zdobeném ornátu a pak ji zaujaly lesklé předměty na oltáři – třpytivé věci měla Helena velice ráda – začala je osahávat a přemísťovat. Více už nikdo po paní Rudolfové nevyžadoval, aby Helenu brala do kostela.

Někdy počátkem padesátých let minulého století se podařilo Helenin pobyt v Karlovicích legalizovat. Aby mohla dostávat alespoň minimální invalidní důchod – dlouhá léta 190 Kč – byl jí vystaven občanský průkaz. Nikoho ale nenapadlo zbavit ji svéprávnosti. To s sebou přineslo další problém. Svěprávný člověk byl automaticky volič. V té době se volby braly velice vážně, jednotlivé obce soutěžily o stoprocentní účast ve volbách, a tak členové volebních komisí vyraželi po valašských kotárech za lidmi, kteří se voleb nemohli zúčastnit. Přišli také na Rudolfovu usedlost za Helenou. Ta velice ráda dostávala dárky a myslela si, že přenosná volební urna je dárek pro ni. Vyrvala ji komisařům z ruky a už hnala k lesu, aby se někde v ústraní pokochala jejím obsahem. Členové volební komise ji museli pronásledovat.

Jednou z Heleniných mánií bylo časté převlékání, hlavně, když dostala něco nového na sebe. Jednou takhle potají sebrala kombiné, o němž si myslela, že je pro ni, a na okraji lesa se začala převlékat. V tom se krávy, které měla na starosti, rozběhly směrem od lesa. Helena popadla bič, a jak byla nahá, jala se je za velkého křiku pronásledovat. Pan Rudolf, který to zpovzdálí pozoroval, se mohl smíchy potřhat, zvláště proto, že viděl „luftáky“ z Tatry, kteří tam byli na houbách, jak zděšeně prchají.

Tak jako ve filmu „Vesničko má středisková“ Otík, tak se i Helena k smrti ráda vozila na kolotočích. Vždy, jak se začala ozývat hudba od různých pouťových atrakcí, nebylo s ní k vydržení. Paní Rudolfová musela s ní jít do dědiny a tam trpělivě čekat, až se Helena do sytosti vykolotočuje.

V roce 1978 pan Rudolf onemocněl, jeho žena se o něj musela starat, na péči o stárnoucí Helenu, která prožila v Rudolfově rodině 33 roků, již neměla sílu. Za pomoci národního výboru se Helenu podařilo umístit do Domova důchodců v Podlesí. Když přišla paní Rudolfová Helenu navštívit, nemohla ji poznat. V ústrety jí vyšla usměvavá paní, no paní, spíš taková kulička, širší než delší. Ukázalo se, že v domově je Helena oblíbená u personálu, protože jí není zatěžko pomoci třeba s vynášením nočníků od ležících obyvatel domova. Že je oblíbená i u spoluobyvatel domova důchodců, neboť jí není zatěžko splnit žádosti typu podej, podrž, přines. Hlavně jí bylo umožněno pomoci při sklizení stolů po obědě! A při té příležitosti mohla Helena zkonzumovat vše, co druzí nesnědli. Jako každý mentálně postižený člověk neměla zábrany nasytit se až k prasknutí.

A tak, přes svůj neblahý osud, vlastně „hlúpá“ Helena prožila celý svůj život v relativní spokojenosti, což bylo správné, neboť i mentálně postižení jsou citlivými lidmi, a mají mít proto na světě své místo.

Ilona Tučková s dětmi

MICHUTOVI

Mezi údolími Jezerné a Miloňov žila rodina Michutova. Tomu místu se říká „Na Kršli“ nebo také „Na Michutově“. Manželé Michutovi měli pět dětí: tři dcery a dva syny Josefa a Jindřicha.

Josef Michut, také „Jozífek“, byl místní tulák, který ve dne, ale někdy i v noci chodil po okolí a povídal si s Pánem Bohem. Na jedné z toulek omrzl, protože necítil rozdíl mezi létem a zimou. Jeho život se uzavřel v ústavu pro duševně nemocné.

Jindřich Michut (ročník 1912) v mládí vojančil, také sloužil u Jurečků „z Rovní“, kde jezdil s koňmi. Později pracoval jako lesní dělník. V okolí pomáhal všude, kde bylo třeba pomoci. Velmi rád zpíval, vždy pochodil všechny dožaté. Když se doma posadil na zápraží chaloupky, ve které nakonec zůstal sám, a začal zpívat, nesl se jeho dobrý silný hlas daleko nad lesy. Ve třiapadesáti letech se mu zastavilo nemocné srdíčko, jak mi řekl jeho synovec Miroslav Martinák z Jezerného. Z našich hor odešel Dobrý člověk.

Marie Mikulcová

Valašský atelier U Hofmanů

V sobotu 12. prosince 2015 jsme byli svědky slavnostní události na Soláni. Byla otevřena nová galerie výstavou Legendy Soláně a zároveň proběhl křest výpravné knihy Malíři bratři Schneiderkové. Úvodní slovo měl Dr. Dalibor Malina, o hudební doprovod se postaraly Broňa Dočkalová a Ludmila Vašková. Děkujeme paní Marcelě Vajceové, má obrovskou zásluhu na tomto úžasném díle. Bližší informace přineseme v jarním čísle Karlovského zpravodaje.

(red.)

Omluva:

Omlouvám se panu Zd. Poláškově i čtenářům KZ za chybu, které jsem se dopustila v textu o jeho činnosti, když jsem srpnové (12. - 13. srpen), každoroční, na obloze viditelnější a četnější meteory „Perseidy“, jejichž radiantem je zdánlivě souhvězdí bájněho Persea, zaměnila za podzimní (18. listopad), každoroční, pravidelné v čase, nepravidelné v množství „Leonidy“. Chyba mne velmi mrzela a mrzí, neboť vesmír mne vždy zajímal. Neměla se stát! Děkuji za pochopení

Marie Mikulcová

Antonín Trampota

V letošním roce uplynulo 40 let od zrušení málotřídní školy v údolí Miloňov a 100 let od narození jejího posledního ředitele a učitele Antonína Trampoty.

Antonín Trampota se narodil 14. srpna 1915 v Novém Hrozenkově, okr. Vsetín. Pocházel z dělnické rodiny, jeho otec Jan Trampota (1870 - 1928) byl brusičem skla u firmy S. Reicha v Karolině Hutí (Karolince), zemřel ve věku 58 let na následek úrazu, který utrpěl ve výše uvedené sklárně (amputace levé nohy a následná sepe). Matka Alžběta Trampotová (1874 - 1950), rozená Čeřková, pracovala v domácnosti.

Antonín Trampota vyrůstal v početné rodině se třemi bratry (Bedřich, Vilém, Jan) a čtyřmi sestrami (Anna, Marie, Alžběta, Kamila). Byl ze všech dětí manželů Jana a Alžběty Trampotových nejmladší. Po absolvování obecné školy navštěvoval v letech 1927 - 1933 měšťanskou školu v Novém Hrozenkově a ve Vsetíně. Další vzdělávání mu umožnil strýc, který působil v Bratislavě. V letech 1935 - 1939 Antonín Trampota studoval na Hudební škole v Bratislavě a na Prvním státním učitelském ústavu v Modre, kde 19. května 1939 maturoval.

Po maturitě se Antonín Trampota vrátil domů do Nového Hrozenkova, ale učitelské místo nedostal, protože mu protektorátní úřady jeho vzdělání, získané na slovenských školách, neuznaly. Začal pracovat jako dělník ve sklářské huti a od roku 1940 do 22. května 1945 vedl závodní jídelnu a účetnictví ve sklárnách v Karolince a ve Vsetíně. V roce 1945, ihned po osvobození, se začal ucházet o místo učitele. Od 1. října 1945 do 28. února 1946 vykonával vojenskou prezenční službu a od 1. března 1946 do 1. srpna 1949 působil jako ředitel málotřídní obecné školy v Novém Hrozenkově, údolí Bzové, odkud odešel do obecné školy v Kateřiněch, kde setrval do 31. srpna 1954.

Od 1. září 1954 začal Antonín Trampota působit jako správce školy a učitel ve Velkých Karlovicích, údolí Miloňov. V této škole setrval až do odchodu na zasloužený odpočinek v roce 1975. Toho roku byla škola uzavřena a postupně chátrala. V roce 1963 se dvoutřídní škola změnila na jednotřídní s 32 žáky a s pěti postupnými ročníky. V roce 1974 školu navštěvovalo jen 13 dětí a Odbor školství ve Vsetíně málotřídní školu v údolí Miloňov ve Velkých Karlovicích v roce 1975 zrušil.

19. února 1944 se Antonín Trampota oženil s Jitřenkou Mazurovou, dcerou Jaroslava a Anežky Mazurových. Manželé Trampotovi vychovali dva syny: Lubomíra (1947) a Jaroslava (1952).

Antonín Trampota nebyl členem žádné politické strany, řadu let pracoval v různých funkcích a na různých úrovních SČSP, procestoval část Sovětského svazu. V každé obci, v níž učil, se zapojil do veřejného života. V Kateřiněch byl mimo jiné: knihovník obce, účetní v místním JZD, pokladník MNV, náčelník Sokola, věnoval se amatérskému divadlu. Ve Velkých Karlovicích působil jako člen, později jako předseda školské a kulturní komise a velmi intenzivně se věnoval amatérskému divadlu. Od roku 1965 vykonával funkci vedoucího kina MNV, s níž mu pomáhala jeho choť. V roce 1972 bylo jeho zásluhou v naší obci vybudováno širokoúhlé kino, nákladem 480 000,- Kč, jedno z pěti vesnických kin, která v té době byla ve vsetínském okrese. Po letech poctivé práce musel z funkce vedoucího kina dobrovolně odejít, což nesl velmi těžce.

Antonín Trampota se snažil, aby jeho málotřídní škola byla kulturním střediskem. Společně s chotí Jitřenkou, rodiči a přáteli organizoval dětské karnevaly, vánoční besídky, kácení máje, zájezdy dětí a rodičů za poznáváním památek naší země. Jeho největší láskou ale byla zahrada a ochotnické divadlo. Do této činnosti investoval mnoho volného času. Pro „miloňovské“ divadlo dětí i dospělých získal pana učitele Arnošta Šrotta, paní učitelku Antonii Heinovou, Andělu Bláhovou, Milu Cíchovou, Oskara Jurečku – maskéra, Jindřicha Fischera – režiséra.

K úspěšným divadelním hrám patřil „Chudák manžel“, „Dvě Maričky“ od B. Říhy nebo „Čaroděj Marlesto“ z roku 1960. V poslední jmenované hře hrály děti i s rodiči a jejich divadelní představení sklízelo úspěch i na Divadelním festivalu v Karolince.

Když pan Antonín Trampota, učitel i ředitel v jedné osobě, v roce 1975 milovanou školu v Miloňově opustil, škola utichla, chřadla, až bylo v roce 1990 rozhodnuto o její demolici. V roce 2010 byla ve Valašském muzeu v Rožnově pod Radhoštěm postavena replika (volná kopie) málotřídní školy ve Velkých Karlovicích – Miloňově.

Život Antonína Trampoty se uzavřel 13. prosince 1995, jeho ostatky jsou uloženy na hřbitově ve Velkých Karlovicích.

Marie Mikulcová

Doktor v horách

Velkokarlovický lékař Miloslav Králík

„Jaké máte boty?“ – zeptal se mě doktor Králík, když jsem vyslovil přání absolvovat s ním několik návštěv u pacientů bydlících v domcích a chalupách roztroušených po valašských kopcích. Při pohledu na moje letní sandály pak začal nahlas svůj návštěvní plán redukovat na lehce přístupná místa. Jak se zakrátko ukázalo – na místa, ke kterým se dá od zaparkovaného automobilu dojít za půl hodiny. Tato slova o MUDr. Miloslavu Králíkovi napsal mimo jiné v článku pro Zdravotnické noviny, který nazval „Medvědí stopou“, doktor B. Taláb. Text vyšel 30. července 1981, v čase, kdy pan doktor M. Králík sloužil v našem obvodu již 24 let.

Miloslav Králík se narodil 20. dubna 1923 ve Strážnici manželům Josefu a Karolíně Králíkovým. Vyrůstal se dvěma staršími sestrami Vlastou (1916) a Jiřinou (1918). Část dětství prožil na Slovensku, v Piešťanech, kde byl jeho otec zaměstnán, maminka pracovala v domácnosti. Od roku 1938 žila rodina Králíková v Luhačovicích. V Uherském Brodu předčasně maturoval, v letech okupace pracoval nejdříve v zemědělství, později ve Zbrojovce Uherský Brod. V té době byl jeho otec Josef Králík, ředitel Společenského domu v Luhačovicích, zatčen gestapem, internován do koncentračního tábora v Mauthausenu, kde byl popraven („zastřelen na útěku“).

V roce 1945 se zapsal ke studiu na Lékařské fakultě Karlovy univerzity v Praze, kterou v roce 1951 absolvoval. Během studia se poznal se slečnou Editou Steifovou, studentkou přírodovědecké fakulty, která se chtěla stát mikrobioložkou, s níž se v roce 1951 oženil. Manželé Králíkovi vychovali syna Miloše (1953), který žije se svou rodinou v Praze (chotí, synem a dcerou).

Lékařskou praxi MUDr. Miloslav Králík nastoupil na umístěnkou v interním oddělení nemocnice v Opavě, po kterém následovalo interní oddělení ve vsetínské nemocnici, kde pod vedením primáře Miroslava Vejrosty úspěšně pracoval tři roky. Z nemocnice byl převeden do n. p. Zbrojovka Vsetín, jako závodní lékař, kde nebyl se svým uplatněním spokojen, a proto, když se v roce 1957 uvolnilo po panu doktorovi Petru Smertkinovi místo obvodního lékaře ve Velkých Karlovicích, nezaváhal ani na chvíli a v roce 1957 nastoupil místo obvodního lékaře v naší obci. Dva roky dojížděl ze Vsetína do Velkých Karlovic, kam v roce 1959 přesídlil. Ordinoval v bývalé ordinaci MUDr. Petra Smertkina, bydlel v č.p. 1. (Dnes obecní úřad.)

16. května 1990 obdržel MUDr. Miloslav Králík od Okresního ústavu národního zdraví ve Vsetíně dopis tohoto znění:

Věc: Rozvázání pracovního poměru. Ředitelství OÚNZ ve Vsetíně rozvazuje s Vámi dnem 30. 4. 1990 pracovní poměr. Tímto dnem zprošťujeme Vás práce a zastavujeme výplatu pracovních příjmů. MUDr. Vladimír Šlosařík, ředitel OÚNZ Vsetín, v. r.

MUDr. Miloslav Králík nastoupil do obvodu, který se svými více než 80 km² v kopcovitém terénu patřil k nejrozsáhlejším v okrese Vsetín. Zpočátku ordinoval ve dvou místnostech soukromé vily, od roku 1970 (1. 6.) v obvodním zdravotním středisku, kde se stal členem osmičlenného kolektivu, který tvořil kromě obvodního ještě dětský, zubní a na částečný úvazek i ženský lékař. Práce měl víc než dost.

V jeho ordinaci se denně vystřídalo 40 – 60 pacientů, během chřipkové epidemie to často bývalo až 90 pacientů. Především starší lidé nebyli zvyklí chodit za lékařem, a tak MUDr. Miloslav Králík za svými pacienty docházel do jejich domovů, často provázen milovaným psem, čuvačem Nerem. Denně startoval svůj wartburg, v zimě jeho návštěvy u pacientů znamenaly i celodenní „výlet“ na lyžích. Lidé si na nového doktora zvykli a on začal objevovat kouzlo jejich nelehkého života i valašských hor. I když nastoupil na obvod jako dočasný zástupce, nakonec zůstal. Prochodil lesy a kopce nahoru i dolů za svými pacienty, které trápil revmatismus, astma, zápaly plic, u dětských pacientů struma, nemoc z nedostatku jódu ve stravě. Lidi přesvědčoval o nutnosti prevence a hygienických návyků a ti jej začínali respektovat.

Časem pan doktor kolem sebe vytvořil skupinu (5 – 10 členů) pánů, které trápily zdravotní problémy, především se srdcem, a s nimi podnikal pěší ozdravné výlety do okolí. Stálými členy skupiny byli: Josef Vašíčka, obchodník Miroslav Jurečka, Jan Orság, malíř Miloslav Svozil, akademický malíř Karel Hofman, autodopravce Josef Střelecký, Jaromír Vrba a Vladislav Dorňák. Scházeli se u

Dorňáků v Léskovém, čp. 132, jak vzpomíná Věra Jakešová, dcera pana Dorňáka, každý pátek odpoledne a chodili do okolí, na Človčiči, na Třeštík, měřili si tlak krve vždy než vyšli, v průběhu procházky a na konci výletu. Byla to dobrá parta.

Občas se k této pánské skupině připojovala jediná žena, již byla paní Dagmar Šrámková (dcera manželů Marie a Františka Podešvových ze Soláně), která dodnes na „výšlapy“ pro posílení zdraví velmi ráda vzpomíná.

Skupina často navštěvovala tzv. „Laďův pramen“ v Hanzlůvce. Zasluhou pana Josefa Vašíčky se jednoho dne u Laďova pramene objevila dřevěná deska s nápisem: Laďův pramen, živý to zdroj zdraví, ženám svírá, mužům staví.

Ve volném čase se MUDr. Miloslav Králík věnoval tenisu, lyžování a turistice. Náš pan doktor byl a stále je pohledný muž. Když o něm v roce 1988 vyšel v tisku článek s několika jeho fotografiemi, obdržel 18. 5. 1988 od MUDr. Lubomíra Zapletala, vedoucího lékaře OZV (oddělení zdravotní výchovy) Okresního ústavu národního zdraví ve Vsetíně dopis tohoto znění: „Vážený soudruhu doktore, marná sláva, fotogenická tvář se prosadí celostátně. Pracovnice oddělení zdravotní výchovy jsou po spatření Vaší fotografie bez sebe a oběma jsem musel zatrnout neplánovanou služební cestu do Velkých Karlovic.“

Začínal večer, šelo se, když jsem 10. listopadu 2015 opouštěla velmi zajímavý dům č. 872 („na skalce“, jak se dříve říkávalo místu, kde dům stojí) a vracela se z návštěvy manželů Králíkových, kteří ve výše uvedeném obydlí žijí již čtyřicet let, bylo mně krásně smutno, protože jsme se s panem doktorem a paní učitelkou marně snažili vrátit čas, který již vstoupil do historie spolu s našimi životy... Pro mne to byly dvě mimořádné hodiny, za které manželům Králíkovým z celého srdce děkuji.

Marie Mikulcová

Mateřská škola Karlovský Trojlístek

Vůně jehličí a vánočního cukroví ohlašuje každoročně příchod Vánoc spojený s koncem jednoho kalendářního roku. V těchto chvílích jistě přemýšlíme, co všechno jsme zvládli, z čeho máme radost, co se nám povedlo, ale také co se nepovedlo a co nás dál čeká. Není tomu jinak ani v mateřské škole. Nejmladší děti, které zde v září nastoupily, už nám „zdomácněly“ a všichni společně máme za sebou kus pilné práce. Po práci je však nutná také zábava, která doplňovala program našeho předškolního vzdělávání.

Mezi nejradostnější patřila ukázka výcviku služebního psa. Jeho majitelka, paní Alena Slamková, nám předvedla, že disciplína, pracovitost, vzájemná spolupráce, nejsou klady pouze lidské, ale pejsek pro potřeby policie se s nimi musí vypořádat také: „Aresi, držíme ti pěsti v boji na straně zákona!“

Po vzoru štěněte jsme se s nejstaršími dětmi vrhli do výcviku také, ale pro změnu do výcviku předplaveckého. Deset lekcí jsme úspěšně zvládli bez strachu a slz! Odměnou nám bylo první plavecké vysvědčení. Jelikož se potvrdilo, že jsme

sportovně zdatní, přeskočili jsme po ukončení plavání do tělocvičny v prostorách obecního úřadu, kterou jednou týdně navštěvujeme.

A než jsme se nadáli, přiblížil se šestý prosinec. Sešli jsme se společně s rodiči na zahradě MŠ.

S milým andělem jsme rozsvítili náš vánoční strom a čekali, jestli na nás nezapomněli jeho „kamarádi.“ Ale přišli všichni!

Čerty jsme uplatili písničkou a vlídný Mikuláš k nám moudře promluvil.

Také zjistil, že u nikoho nenašel černý puntík a všechny děti obdaroval.

Na závěr jsme vypustili 4 balóny s vánočním přáním. Nevíme, kam doletí, ale víme zcela jistě, že jsme chtěli potěšit všechny, kteří nemají tolik štěstí jako my.

Pod naším vánočním stromem zazněly letos poprvé i známé koledy. Jak jinak než pod taktovkou Jitky Ryplové a nenahraditelných Karlovjanek. Za podpory všech zúčastněných i přes nepřízeň počasí se nesly daleko

Nezapomněli jsme ani na nově narozené Karlovjanky. Na obecním úřadě jsme je do života přivítali společně s panem místostarostou tak, jak to umíme jen my – děti z Karlovské mateřské školy. S vánoční náladou se 22. prosince rozcházíme na vánoční prázdniny. V novém roce se 4. ledna opět uvidíme ve všech třídách.

Závěrem patří velký dík za pomoc a podporu: panu Františku Podešvovi za bohatou mikulášskou a vánoční nadílku, panu Gáškov, se kterým děti zažily pohádkovou jízdu v koňské bryčce, Páté lesní a.s., Jaroslavu Maňákovi, Jiřímu Podešvovi, který není už jenom naším dvorním zvukařem, ale také Mikulášem, a samozřejmě celému obecnímu zastupitelstvu!

Přejeme Vám - klid, zdraví, lásku, štěstí nejen v období Vánoc, ale po celý rok 2016!

Za všechny děti a zaměstnance MŠ Jana Maňáková, Svatava Koňáříková

Krásný anděl a jeho malí pomocníci

Berušky a jejich mikulášský slib

Budlíky, budlíky, my jsme čerti z pekla

Motýlci se svou básní

Včeličky si nasadily raději čertí rohy

Úsměv na tváři obdarovaných

Odlet vánočního blahopřání

Štědrovečerní modlitba v rodině (malý návod nejen pro věřící křesťany)

Před večerí společně chystáme slavnostní stůl. Přikryjeme jej bílým ubrusem a ozdobíme větvíčkami chvojí. Na ubrus můžeme dát několik stébel slámy na památku Kristova narození na slámě betlémských jeslí. Na přípravě se pokud možno podílí všichni členové rodiny. Je hezkým zvykem přichystat jedno místo navíc, které může symbolizovat místo pro Pána Ježíše. Může se tím vyjádřit také ochota přijmout „pocestného“ k štědrovečernímu stolu, nebo může připomínat naše blízké, kteří nemohou být mezi námi nebo již zemřeli. Ve stanovený čas se rodina shromáždí ve slavnostním oblečení u stolu a zapálí svíci. Adventní dobu můžeme uzavřít písní Ejhle Hospodin přijde. Pak se rodina společně pomodlí modlitbu Anděl Páně..., Ve jménu Otce..., Anděl Páně... Otec rodiny nebo jiná osoba uvede slavnost rodinného společenství: Děkuje Bohu Otci za to, že před dvěma tisíci lety poslal na svět svého Syna Ježíše Krista, který se narodil v betlémském chlévě jako bezbranné dítě. Tuto radostnou událost popisuje evangelium sv. Lukáše. (Přečte úryvek z evangelia).

Po evangeliu některý z rodičů pokračuje prosbou, např: Nebeský Otče, dej, ať se Kristus narodí v srdci každého z nás.

Následuje přání milostiplných svátků a vzájemné znamení pokoje (pozdravením nebo políbením).

Pokračuje se modlitbou přímlov a díky. Je vhodné, aby se na nich podílela celá rodina, zakončíme modlitbou Otče náš...

Před štědrovečerní večeří je možno zazpívat, nebo se pomodlit, po večerí krátce poděkovat. Rodinné společenství by mělo pokračovat u stromku rozdělením dárků, zpěvem koled a radostí z krásy štědrého večera. Celá slavnost vyvrcholí účastí na půlnoční mši svaté.

(Úplný text tohoto článku je možno nalézt na stránkách farnosti Velké Karlovice. Pro nedostatek místa se celý do zpravodaje nevešel, ale kdo chce, může se inspirovat. Jak říkala jedna moudrá osoba, vánoční svátky by měly mít ideu, jinak je to jen konzum.)

Josef Záboj

Závod o pohár strašidýlka Razuláka

Nenechejte si ujít letos v zimě další ročník závodů O pohár strašidýlka Razuláka, které se budou konat na sjezdovce Horal ve Ski areálu Razula. Děti, které se zúčastní více závodů, mohou sbírat za své výsledky body a bojovat tak o ceny i v celkovém pořadí. Závody se konají 3., 17. a 31. ledna, 14. a 18. února a 6. března vždy od 13 hodin (při příznivých sněhových podmínkách). Závodí se na lyžích ve třech věkových kategoriích, v kategorii snowboardu bez rozdílu věku.

Na sjezdovce Horal se letos můžete těšit i na další akce, například Maškarní lyžovačku, a také na novinku: dětský kolotoč.

Martina Žáčková

2015 - HASIČI Z LÉSKOVÉHO OPĚT ROZSVÍTILI VÁNOČNÍ STROM!

Vážení Karlovjané, sousedé, v sobotu 5. 12. 2015 přivítali sváteční období adventu a svátků vánočních dobrovolní hasiči z Léskového rozsvícením Vánočního stromu. Sváteční událost začala v 18 hodin za velké účasti sousedů, hostů, přátel a také turistů. Tímto chceme poděkovat za velkou účast, které si velice vážíme. Jako již tradičně pěknou sváteční atmosféru nám navodil svými písněmi Karlovský pěvecký sbor KARLOVJANKY pod vedením paní Jitky Ryplové, za což jim velmi srdečně děkujeme, dále nám velmi hezky zazpíval dětský sbor při ZŠ Velké Karlovice pod vedením paní učitelky Ilony Boháčové, sváteční vánoční písně zazpívala a zahrála také zpěvačka BERUSHKA a nechyběl ani příchod Mikuláše, anděla nebeského a hrozivého čertiska z Buřanova v Léskovém. Všem těmto patří velké a srdečné díky.

Děti si hrály, čertisko je strašilo a hodný anděl s Mikulášem děti těšil balíčky sladkostí a dobrot. I to víte, slibovaly, že hodné budou, doma pomůžou a školu zanedbávat nebudou. Tak uvidíme, jestli své sliby splní, tak, aby čertisko byl spokojený. Svoje sliby stvrdili pěknou písničkou, básničkou i hezkým úsměvem.

Během událostí byl rozsvícen VÁNOČNÍ STROM LÉSKOVÉ 2015 a také zpestřen ohňostrojem.

Za realizaci a plnou podporu celé události děkujeme:

SBORU DOBROVOLNÝCH HASIČŮ - LÉSKOVÉ (hl. organizace, manipulace a zajištění), Autodoprava, manipulace – František Plánka z Velkých Karlovic, Zdeněk Maceček z „Capúr“ v Léskovém věnoval strom, František Bukovjan (těžař), PENZION ŠKOLKA - Léskové (zajištění celé události - občerstvení, kulturní a hudební produkce, partner akce), Lucie Krajčová, Roman Zaoral, Jiří Frydrych; Jiří Podešva a Dan Mikeška (elektrikáři) za podpory Obecního Úřadu Velké Karlovice.

Za finanční a provozní pomoc zajištění události bychom chtěli poděkovat:

Janě Tomanové (Dřevoprodej Léskové); Richardu Rustlerovi (RUSTLER CZ - Centrum pojištění); Vladimíru Vůjtkovi ml.; VALAŠSKÝ DVŮR - ubytování; Josefu Tomkovi - Léskové; Tomáši Chudějovi (STK KOPR); Bedřichu Šturalovi (zpracování dřev. plotů); Apartmánům RAZULA.

Sbor dobrovolných hasičů Léskové, přeje všem sousedům a spoluobčanům Velkých Karlovic spokojené svátky vánoční, mnoho zdraví, štěstí v novém roce 2016.

Za sbor dobrovolných hasičů Velké Karlovice – Léskové, léta Páně 2015, R.Rustler

Přejeme si, aby mohli všichni pohodlně cestovat – malí, velcí, mladí, staří.

Lidé, kteří mají pohybové problémy nebo jsou na vozíku, mohou využít naše nové auto. Toto auto je přizpůsobeno pro přepravu těch, kteří potřebují více prostoru a času, aby mohli vycestovat.

Člověk upoutaný na vozík může nastoupit do auta pomocí rampy a z vozíku už nemusí vůbec přeseďat.

Pokud potřebujete využít naše auto, rádi vás dovezeme i odvezeme, kam budete potřebovat.

Cena : 8,- Kč/km

**Kontakt: Charita Nový Hrozenkov, Osobní asistence
tel.: 728 324 457 – p. Jana Orságová**

Půjčovna zdravotnických a kompenzačních pomůcek

- změna půjčovní doby od 1. 11. 2015

Půjčovní doba

Pondělí 14:00 – 17:00 hodin

Čtvrtek 9:00 – 12:00 hodin

Je nutné se vždy předem telefonicky domluvit:

- zda je potřebná pomůcka k dispozici
 - zda je pracovník půjčovny v místě půjčovny
- (v půjčovní době provádí také montáž či opravy pomůcek v domácnostech)

Pracovník půjčovny: Martin Valíček, tel.: 730 190 401

DOMA

Domácí hospicová péče Charity Nový Hrozenkov

Důstojný život do poslední chvíle.

Umírání je přirozenou součástí života. Zároveň je to ale náročné období jak pro umírajícího, tak i pro jeho nejbližší. Posláním Domácí hospicové péče Charity Nový Hrozenkov je pomoci nemocnému a jeho rodině tuto situaci zvládnout a umožnit nemocnému strávit poslední období života v jeho domácím prostředí v kruhu blízkých.

Poskytujeme individuální, komplexní a dostupnou péči a pomoc těžce nemocným, umírajícím a jejich rodinám v domácím prostředí.

Kontakty

**Koordinátor Domácí hospicové péče:
Jarmila Škarpová
Tel.: 571 410 087, 737 572 190**

**Sociální pracovník: Eva Slováčková
Tel.: 571 410 087, 728 324 494**

KANCELÁŘ: 1. poschodí, Dům služeb KAROLIKA, U Sokolovny 277, Karolinka
Otevřeno: Po / Út / St / Čt - 9.00 - 15.00

tel.: 731 186 597 / 604 478 400 e-mail: info@rustler.cz

Veselé Vánoce plné štěstí, lásky, zdraví
a Božího požehnání v novém roce 2016
Vám přeje Váš tradiční partner na pojištění.

Děkujeme za přízeň.

www.rustler.cz

TFA Železný hasič Velkých Karlovic

Další ročník silového víceboje je úspěšně za námi. Pojdme si připomenout pár čísel tohoto závodu. Na 2. ročník s plným názvem TFA Železný hasič Velkých Karlovic v pátek 10. 7. 2015 dorazilo 76 závodníků ve 4 kategoriích. U zbrojnice v Tisňavách se sešli zástupci z 26 obcí a 4 krajů: Zlínského, Moravskoslezského, Olomouckého a Jihomoravského, plus závodníci ze Slovenska. Nejpočetnější družstvo se 6 členy dorazilo z Halenkova. Nejvíce projetého benzínu počítala výprava z Doubravic nad Svitavou se 177 km na kontě. Průměrně k nám závodník urazil cestu dlouhou 52 km, všichni dohromady pak vzdálenost 3969 km. Protože je karlovské TFA jedním z 5 nočních závodů v Československu, začínalo se ve 21 hodin večer. Končili jsme ve 3 hodiny ráno. Tato páteční noc byla v jinak velmi horkém létě výjimkou, nejnižší naměřená teplota klesla až na 1 stupeň nad bodem mrazu.

Nejrychlejším pokusem na cca 300 m trati bez rozdílů kategorií byl čas 2:39:58, naopak nejpomalejší 5:25:29. Závodníci před protnutím cílové pásky museli absolvovat 7 disciplín v kompletním zásahovém obleku vážícím cca 18 kg. První překážku, sadu pneumatik, celkově proskákali 760 krát – 10 pneumatik v každém pokusu. Motání hadice B a C pro ženy následovalo hned poté. Závodníkům, prošlo rukama 520 m a 559 kg hadic při váze 9 kg hadice B a 5 kg hadice C. Při večerní rose hadice zvětší svoji hmotnost až o 30 %. Tato překážka vysiluje především bicepsy a ramena, protože břemeno je drženo ve výšce hlavy s nataženými pažemi za stálého otáčení poměrně dlouho dobu. Třetí překážkou byl trenažér úderů kladivem zvaný hammerbox do kterého závodníci udeřili 3630 krát střídavě nahoru a dolů 8 kg kladivem 60 krát pro muže a 30 krát pro ženy. Ve velké intenzitě mohou přicházet křeče do už namožených bicepsů, k nimž se přidá jednostranná námaha pravé nebo levé části zad od kladiva. S jednou nefunkční rukou běží závodník ke čtvrté překážce. Překonání 1 m vysoké bariéry u žen, pro mužské kategorie pak odtažení zadní traktorové pneu o hmotnosti asi 100 kg na vzdálenost 30 m na betonovém povrchu s vyšším třením, kde začnou pálit stehenní svaly. Následuje 10 m zakřivený tunel z palet, který pro ty šťastnější znamená průlez po kolenou, rozměrnější závodníci se musejí s dýchacím přístrojem plazit k východu. Pohyb poslepu s nemožností zvednout v zásahové přilbě hlavu občas přeruší náraz ohlašující zatáčku. A jsme u předposlední překážky. Dráha 20 m s několika schody pro zpestření a odnos 2 x 20 l kanystrů, pro ženy poloviční zátěž – v tuto chvíli nese hasič dohromady 60 kg hmotnosti ke své vlastní váze. Sedmou a poslední překážkou je vytažení dvou hadic B nebo C pro ženy svázaných k sobě o hmotnosti 18 respektive 10 kg na most do výšky cca 4 m a sprint do cíle. Uvádí se, že u tohoto typu závodu závodník spálí za 3 minuty výkonu stejné množství kalorií jako při hodinovém aerobiku v lehčím tempu. Převáděno na jídlo se jedná o půl šunkové pizzy nebo velký cheeseburger.

Kategorii muži 40+ se 3 závodníky vyhrál Peter Frolo z DHZ Kolárovice před Jaromírem Vojvodíkem z Velkých Karlovic – Tisňav a Josefem Klundou z Kolárovic. Kategorie master, ve které závodníci startují v "plné polní" v třívrstevném zásahovém obleku a s aktivním dýchacím přístrojem, měla při své letošní premiéře 5 účastníků. Vyhrál Radek Fojtáček z Vigantic před Radkem Šmigurou z Lubiny – Drnholce a Tomášem Bradou z Napajedel. Příjemným překvapením byla účast 29 závodnic v kategorii ženy. Soutěže TFA jsou kvůli své náročnosti doménou především mužů. Ne každý závod otevírá svou kategorii žen právě kvůli nízkému počtu závodnic. V tomto ohledu se účast 29 hasiček jeví jako vysoce nadprůměrná nejen v republikovém měřítku. První místo po roce putuje opět do Huslenek zásluhou Venduly Videcké, na druhou pozici doběhla Lucie Bůbelová z Lačnova a třetí skončila loňská vítězka Martina Václavíková z Huslenek. Poslední a největší kategorií jsou muži. Zde v konkurenci 39 borců obhájil loňský a předloňský (0. ročník 2013) triumf Jakub Galko z Papradna před Petrem Šebestou z Oznice a Martinem Kolibou z Metylovic. Zajímavostí je identický čas 3:35:64, který zaběhl Jaroslav Gabrhelík z Kostelan a Patrik Staríček z Jablonového startující v závodě bezprostředně po sobě. Poměrně často lze pozorovat ve výsledkové listině těsnou blízkost časů závodníků. Výjimkou nejsou ani 3 závodníci v jedné vteřině. Střed kategorie mužů o 11 závodnicích se vešel do 10 vteřin. Nabízí se vzpomínka na loňský ročník, kdy o bronz a bramboře v ženské kategorii rozhodovalo 7 setin. Takto těsné rozdíly v závodě, který se měří na minuty nejsou úplně obvyklé, na druhou stranu svědčí o vysoké motivaci závodníků a kvalitě jejich přípravy. Ze startujících Karlovjanů se umístili na 10. místě Lucie Bortlová, 24. Eva Vojvodíková, 39. Tomáš Vlček ve svých kategoriích. Kompletní výsledky lze najít na Facebooku SDH Velké Karlovice – Tisňavy. Video pokusů závodníků pak na youtube.com.

Druhý ročník závodu hodnotíme s pořadatelským týmem pozitivně. O něco jsme vyrostli (63 závodníků v roce 2014) a rozšířili se. Před rokem platilo, že se jedná o lokální závod s těžištěm v okrese Vsetín, letos však s výraznými přesahy do všech moravských krajů ČR. Zvládnutá organizace, hodnotné ceny, unikátní atmosféra nočního závodu, ale i stoupající popularita této mladé disciplíny udělaly z karlovského železného hasiče TFA s největším počtem závodníků ve Zlínském kraji v sezoně 2015.

Lukáš Vojvodík, SDH Velké Karlovice-Tisňavy

